DIN TATĂ NECUNOSCUT

JEAN-PIERRE PLANQUE

Nu mergea încă. Nu era născut. Nu se putea spune că exista. Era inform, solzos, gelatinos, mai mult decât rece şi mai rău decât o piele fără suport osos. De fapt era abia visceral.

Nu era încă nici animal, nici nu era însufleţit de vreo fărâmă oarecare de inteligenţă; supravieţuia, pur şi simplu, în valuri nutritive indefinite. Era blajin şi moale, şi greu ca o tonă de înecaţi. Era verde-albăstrui şi transparent, cu nuanţe roşiatice şi roz-murdar. Un pachet gigantic de viscere prost ambalate.

Te întrebai prin ce mister se putea deplasa, cum se punea în mişcare şi ce mecanism invizibil urnea o asemenea masă. Nu avea nume, nici sex şi nici miros încă. De fapt se lăsa mai degrabă în voia apelor verzui, poluate şi pline de vegetaţia din canalele de scurgere pariziene. Prin labirintul întunecat al reţelelor abandonate de dinainte de război, care se închideau cu zăbrele grele, înţepenite de rugină şi de deşeuri respingătoare, el îşi făcea simbioza liniştit, sub privirile indiferente ale şobolanilor. Departe de echipele de vidanjori, departe de zgomotul şi de nebunia capitalei frumoasei noastre ţări. El ignora viaţa, nesocotea cu totul sentimentele umane, conjunctura socio-economică şi culturală, SIDA şi mass-media. Nu văzuse nici un film de Woody Allen, nu citise nici un roman de Philip K. Dick. Nu milita, ci aştepta cu înverşunare; nici măcar nu se explica. Nu era nici homo, nici heterosexual. Nu săruta şi nu producea nimic.

Apoi, într-o bună zi (un fel de-a spune, căci în acest iad dezgustător nu risca să apară nici o rază de soare), nu se ştie cum, crac! Luă cunoştinţă, întâi confuz, de ideea că

asta nu mai poate dura, că epuizase subiectul şi că se învârtea în cerc.

Ca o caracatiţă uriaşă, el îşi dezvoltase pe toată suprafaţa nişte pseudo-pseudopode în cea mai completă dezordine şi prin toate canalele. Grebla fundul noroios, mişca mâlul, disperat că nu găseşte vreo informaţie nouă, vreun reziduu, vreun rest de altceva. Fu apucat de claustrofobie, de delir paranoic, de impulsuri ucigaşe, de nebunie sinucigaşă, de incontrolabile fantasme freudiene şi de convulsii epileptice. Cunoscu prima sa criză de creştere. Decise să-şi construiască singur utopia, imediat, aici şi acum, şi se născu pe sine însuşi.

* * *

Progresa repede. Îşi decupla forţele la fiecare integrare chimică, o terapie minunată pentru singurătatea sa tristă, pentru inactivitatea sa. Depăşise cu bine stadiul din Uzina de Epurare a Apelor Uzate; de acum pulsa în apele cu totul pure şi cristaline, amestecând o masă enormă de informaţii privitoare la temperatură şi presiune. Pândind cea mai mică transformare, cea mai infimă agresiune în ecosistemul său, acţiona într-o fracţiune de secundă pentru a-şi restabili echilibrul ameninţat. Trăia într-o totală armonie cu sine însuşi.

Urca lent spre suprafaţă, prin canalele care păreau mai ordonate, mai puţin murdare şi cu apa mai bogată în azot, în oxigen şi în alţi compuşi noi. Descoperi cu uimire lumina, găsind în această nouă sursă de energie o forţă mai mare, o poftă şi mai nemăsurată, o adevărată iubire pentru tot ce mişcă, o nesecată sete de cunoaştere. Îşi uită cu totul trecutul; nu se va mai întoarce niciodată la el. Înaintă. Şobolani, peşti, moluşte şi diverse insecte îi smulseră spasme de fericire. Îi plăcea să le observe deplasările ciudate, care îi rămâneau cu totul de neânţeles. Le decortica metodic, dar nu găsea în structura lor internă nici o picătură de originalitate. Dacă nu exista un embrion

al centrului motor (decât, poate, la şobolani) restul era lipsit de interes şi dispărea de îndată la periferia sa.

* * *

Era de acum o apă clară, bogată în miliarde de experienţe, care progresa fără încetare spre lumină şi absolut. S-ar fi putut spune că zâmbea câteodată, într-atât amintea de pâraiele de munte cu toate acele prime dimineţi de primăvară, calme şi senine, care chemau gurile însetate după un marş îndelungat. Îşi abandonă corpul gol, fără de conştiinţă, după oboseala unei zile lungi; totul i se părea liniştitor, plin de tinereţe şi de limpezime opalescentă.

* * *

— Ei, René! Ai văzut cât de limpede e apa aici? La naiba, i se vede fundul!

— Mda, e ciudat. În cincisprezece ani de meserie n-am văzut aşa ceva...

— Mai că-mi vine să fac o baie. Ţie nu?

René, mai în vârstă decât celălalt, nu se lăsă înduplecat:

— Ei, ştii tu... Muncă şi iar muncă! Suntem plătiți să facem curat şi să semnalăm patronului zonele care trebuie renovate. Şi apoi, e periculos. Nu te sfătuiesc să-ţi laşi echipamentul, sunt băieţi care au păţit-o pentru mai puţin de atât.

— Poate că ai dreptate. Va trebui să semnalăm locul ăsta celor de la Supravegherea Chimică.

* * *

Simţise prezența celor două fiinţe. Intuitiv ştia că echipamentul lor stânjenitor, harnaşamentul lor barbar şi heteroclit nu le scuza cu nimic încetineala spiritului. Existau lucruri mai confuze pe care nu apucase încă să le

înţeleagă prea bine. În lumina descendentă a lămpilor-torţe. El aşteptă cu răbdare primul contact adevărat.

De fapt nici René, nici tânărul său tovarăş nu semnalară stupefianta descoperire. Primul uitase; cât despre cel de-al doilea, se gândea să revină pe-acolo mai târziu şi singur, dacă se putea, pentru a-şi satisface o misterioasă nebunie. Observând îndeaproape suprafaţa, i se păruse că apa se însufleţise dintr-o dată, reflectând o imagine total necunoscută. Avusese impresia că simte o prezență tulbure şi totodată fascinantă. Totuşi nu-i suflase nici o vorbă lui René, care aţipise deja destul de bine în colțul său.

Jean se complăcu în a evoca legendele marinăreşti care vorbeau despre vapoare-fantomă şi despre zâne de mărgean, despre cântecele pline de armonie care chemau spiritele temerare şi le fermecau spre pieirea lor. Pieirea ori salvarea lor? Această întrebare rămase fără răspuns, căci venise prea târziu: vaporul îşi ridicase ancora, după mai multe zile, şi legenda îşi arbora pavilionul în locuri mai puţin obscure. La punctul numit „206 B” nu găsi, spre marea sa disperare, decât gunoaiele şi excrementele societăţii moderne. El, care adulmeca visul, nu întâlni decât delire intestinale şi putregaiuri tulburi unde zburdau flasce sirene destrămate şi câteva resturi din puterea păstrată în lucruri. În apele moarte colcăiau gânduri triste, cenuşii, în formă de somn veşnic. Să plonjezi în această supă era cu totul exclus. Jean crezu că visase. Îi vorbi despre asta lui René, dar fără succes.

— Ştii, nu suntem plătiţi să gândim, nu-i aşa? Oricum, eu sunt mai bătut în cap, deci...

* * *

Printr-un fericit concurs de împrejurări istorice, El se zbenguia vesel în apele inteligente ale fluviului Sena, între Pont Neuf şi Pont des Arts. Se poate spune că n-avea deloc cunoştinţă de iubirea lui Jean, într-atât de necunoscute îi

erau sentimentele omeneşti, ca şi existenţa celor 600 de muncitori ai Staţiei de Epurare Achéres, care tocmai intraseră în grevă pentru o primă modestă de 350 de franci pe lună. Nu era nici măcar cel mai mărunt procent din lumea mobilizată de soarta a miliarde de bacterii coprofage condamnate, în consecinţă, la foamete şi şomaj tehnic. Problema era în ce măsură dialectica dominant/dominat reieşea dintr-o analiză cu totul străină aspiraţiilor sale. În unda de două milioane de metri cubi de apă de canal putea să scalde cheiurile pe îndelete, să oglindească arcadele seculare, să învăluie trupurile înecaţilor pe care le descoperea, să străpungă ciclul zi-noapte în aceiaşi fel ca şi pe cel al anotimpurilor.

De atunci, în acea perioadă a anului se văzură adesea plutind, între două ape, carcase de câini, schelete umane, chiar şi resturi mai puţin identificabile ale unor animale mai voluminoase...

* * *

Totuşi, nu putea să repete experienţe identice. Deşi montase unul câte unul toate misterele acestor structuri cărnoase, chiar ale celor mai complexe şi mai bine organizate, rămase încă nesătul. Tuturor le lipsea o scânteie de altceva; era ca şi cum în ele progresul se oprise iremediabil. Această ipoteză îşi găsi mai târziu confirmarea în vreme ce îi fu dată puterea de a observa structuri vii. Dar să nu anticipăm... Desigur, aceste forme evoluau, dar în sensul degradării, simplificării spre moleculă, spre atom, spre *Nimic.*

Creaturile păreau să aprecieze proximitatea elementului lichid care era mediul său. Formulă ipoteza că vizitele lor prin aceste locuri erau dependente de temperatură şi de gradul de umiditate. Creaturile rămâneau totuşi peste puterea sa de pricepere, cu excepţia celor care, prin simplificarea şi prin inerţia celor mai elaborate funcţii ale lor, apreciau un contact absolut de schimb de informaţii;

dar acestea erau infinit mai puţin numeroase. Întreaga masă lichidă îi reducea câmpul de acţiune, îl întemniţa într-o permanentă întoarcere către cunoscut. Trebuia să găsească o ieşire.

* * *

Trebuie spus că malurile Senei nu încurajau pe nimeni la bălăceală. Ca vechi parizieni, Cristophe şi Cécile, care hoinăreau pe chei cu câţiva amici, îşi aduceau întotdeauna apa lor. Toată lumea se stropea copios, stând în slip, în maiou sau, pur şi simplu, în pielea goală, şi toţi scoteau ţipete şi văicăreli, arătând urmele argintate de petrol sau spuma gălbuie, mai mult decât suspectă, care evolua la doi paşi de ei.

Lungită într-o băltoacă de soare, Tania smulse câteva acorduri din chitară. Jeanne aprinse o petardă.

— Fă prostii, glumi Cécile, poate e vreun copoi prin zonă!

Jeanne răspunse, cu o figură plină de îndoială:

— M-aş mira. Poliția nu-i niciodată acolo unde trebuie, e un lucru ştiut, dragă Cécile. Ei... da.

De fapt, escapada urma să devină sângeroasă chiar fără umbra unui chipiu. Dintr-o dată Eric începu să urle ca un porc înjunghiat. Îşi muşcă pumnii, se contorsionă pe caldarâm şi se zbătu în toate direcţiile, stropindu-şi cu sânge prietenii complet panicaţi. Curioşii veniră în fugă. Apoi victima se întinse dintr-o dată, înţepenită. Eric nu mai avea piciorul stâng.

El primi o nouă cantitate de informaţii despre creaturi. Dar aceste date se dovediră insuficiente şi fărâmiţate când le confruntă cu cele strânse anterior de la cadavrele înecaţilor. Aceste creaturi, cu o temperatură apropiată de a sa, erau atrase de El. Totuşi, păreau să refuze contactul cu apa unde El era absent. Când îşi împinse spre mal o parte din fiinţa sa, una din creaturi îi furniză nişte date. Prea puține însă. Dacă s-ar fi mobilizat *în întregime*,

creatura i s-ar fi dăruit cu totul. Trebuia să-şi reînnoiască experienţa într-un alt punct al malului.

* * *

— Ce căldură! suflă Hubert. Te previn că, dacă treaba continuă, eu plonjez imediat în Sena! se adresă el Norei, care zăcea tolănită într-un şezlong, sub crengile moi ale unei sălcii plângătoare.

Se aflau la periferia burgheză a oraşului Saint-Cloud, unde Hubert – avocat strălucit în vârstă de 36 de ani, căsătorit cu Nora şi abonat la „Valuri actuale” – îşi cumpărase o vilă pe cinste cu un parc ostentativ de întins.

Nora abandonă o clipă lectura ultimului Kundera ca să-şi prepare un *Whisky & Soda* bine frapat. Apoi auzi dintr-o dată sunetul unui plonjon, un țipăt şi... hop! Hubert nicăieri.

Tânăra dădu peste cap whisky-ul sec şi, înotătoare emerită, plonjă aproape goală în ajutorul nenorocitului ei soţ. Rămase uimită de neobişnuita transparenţă a apei înainte să dispară cu totul în ea.

Apa era pură şi minunată. Şi albastră, mai albastră decât Marea Caraibelor sau decât apele din Noua Caledonie. Nora îl întâlni pe Hubert şi se luară de mână ca în epoca gloriosului lor început. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, simţiră o chemare imensă în carnea lor extaziată. Plămânii li se umplură de armonie. Nu mai aveau corp, nici creier. Intraseră în *El* şi de-acum formau un tot indisociabil. *Ei erau El.* Simboluri ale vieţii. Curăţaţi de balastul social.

Făcu sinteza globală a celor două creaturi. Cercetându-le istoria, după ce blocase în ele procesul ireversibil al degenerescenței, le explorase venele, muşchii, sistemul nervos, până la cel mai mic neuron, până la cea mai infimă din mijloacele lor de celule. Le descoperea gândurile, imaginaţia, procesele neuro-chimice, hormonii, sexualitatea, reproducerea,

memoria şi toată gama sentimentelor omeneşti. Scotea din genele lor bogăţia de miliarde de ani a speciei. Înţelese fenomenul vieţii şi, prin microcosmos, avu acces la noţiunile Universului şi Originii. Plecat el însuşi de la o celulă originară, progresase într-un mod cu totul diferit. Împins numai de setea de cunoaştere, fără timpi morți, nu părăsise mediul acvatic. Înţelese, de asemenea, că el era produsul deşeurilor şi poluării oamenilor şi că, pentru a-şi continua opera, trebuia să trateze cu această rasă egoistă şi limitată. Sau, mai precis, s-o utilizeze ca pe un vector evolutiv.

Trebuia să penetreze în interiorul corpului omenesc viu, în mecanismele cele mai intime ale vieţii, pentru a le transforma. Trebuia să urce spre izvoare, în contra curentului, spre lichidul care îl scălda, spre amonte, spre izvoarele Senei...

* * *

Ceea ce şi făcu, în mai puţin de o secundă. El era acest lichid răcoros ţâşnind din stânci, El era aceste izvoare; El era creşterea subterană a apelor în munte, rezervele de apă îngheţată şi pâraiele invizibile din pântecele dealurilor. El era apa băilor termale, milioanele de litri de apă minerală puse în butelii pentru consumul oamenilor de la oraşe şi de la sate. El potolea setea bolnavilor, sportivilor, oamenilor sănătoşi şi nou-născuţilor. Dar mai ales pe cea a femeilor însărcinate. Printr-un sistem complex de schimburi vitale între mamă şi făt avu acces la făptura umană în gestaţie. Era acolo. O putea transforma şi modela după plac, putea înscrie o evoluţie diferită în „soma” lui şi în programul său genetic.

Fecundă fetusul, impregnându-şi marca sa pentru secolele de umanitate care aveau să vină...

Traducerea:
Alina Radu